

บทที่ 9
สตีเฟน เกรน (Stephen Crane)
(ค.ศ. 1871–1900)

ประวัติ

สตีเฟน เกรน เกิดที่นิวออร์ก (Newark) มณฑลนิวเจอร์ซีย์ (New Jersey) ปี ค.ศ. 1871 บิดาเป็นนักเทศน์ของศาสนาคริสต์นิกายเมธอดิสซึม (Methodism) มีลูกทั้งหมด 14 คน สตีเฟน เกรน เป็นคนสุดท้อง การที่บิดาของเขาเป็นนักเทศน์ทำให้ต้องมีการโยกย้ายที่อยู่เป็นประจำ โดยมากครอบครัวนี้จะอยู่ในแต่ละที่ประมาณ 2 – 3 ปี ภัยพิบัตินี้เองทำให้การศึกษาของสตีเฟน เกรน ไม่ต่อเนื่อง สตีเฟน เกรน เข้าเรียนที่วิทยาลัยลาฟาแยตต์ (Lafayette College) เพียง 1 ปี และปีต่อมา ก็เข้าเรียนที่มหาวิทยาลัยซีราคิวส์ (Syracuse University) กล่าวกันว่าในช่วงที่เกรนเรียนหนังสืออยู่นั้นเขามีได้เป็นนักปราชญ์ (scholar) และตัวเขาเองก็แทบจะไม่สนใจอ่านอะไรเลย ในปี ค.ศ. 1891 เกรนได้เข้าศึกษาเป็นนักข่าว ในช่วงที่เขาเป็นนักข่าวนี้เอง เกรนได้ลองเขียนโคลงและเรื่องสั้น (sketches) โดยอาศัยข้อมูลที่เขาได้มาจากการเป็นนักข่าว ผลงานนวนิยายเรื่องแรกของเขาในปี ค.ศ. 1893 คือ Maggie, a Girl of the Streets ซึ่งสตีเฟน เกรน จัดพิมพ์เรื่องนี้โดยทุนส่วนตัว โดยใช้นามแฝงว่าโจนาธาน สมิท (Jonathan Smith) เนื่องจากไม่มีสำนักพิมพ์โดยยอมรับพิมพ์เพราะสำรัดและแนวการเขียนค่อนข้างใหม่ยังไม่เป็นที่ยอมรับ เมื่อนวนิยายเล่มนี้ตีพิมพ์ออกมา สิ่งที่สตีเฟน เกรน ได้รับความคือการไคร้จักและกลายเป็นความสนิทสนมกับแฮมลิน การ์แลนด์ (Hamlin Garland) และวิลเลียม ดีน ฮาวเวลล์ (William Dean Howells) นอกจากนี้ยังทำให้ผลงานเรื่อง Maggie กลับเป็นที่สนใจใหม่ และยังทำให้ผลงานอื่น ๆ ของเกรนเป็นที่สนใจด้วย เช่น ผลงานคำร้อยกรอง (ตีพิมพ์ในปี ค.ศ. 1895), The Little Regiment (ตีพิมพ์ในปี ค.ศ. 1896) ในปี ค.ศ. 1896 และ 1897 ก็ได้ตีพิมพ์นวนิยายที่เกี่ยวกับชีวิตของคนอเมริกัน 2 เล่ม ในปี ค.ศ. 1893 สตีเฟน เกรน ได้เขียนนวนิยายขนาดสั้น (short novel) ซึ่งได้รับความนิยมมากคือ The Red Badge of Courage แรกเริ่มนั้นเรื่องนี้

ตีพิมพ์เป็นตอน ๆ ในปี ค.ศ. 1894 และมารวมเล่มในปี ค.ศ. 1895 ผลจากเรื่องนี้ทำให้เครนกลายเป็นนักเขียนที่ชื่อเสียง มีนักเขียนหลายคนทั้งอเมริกันและยุโรปสนใจเครนมาก เช่น โจเซฟ คอนราด (Joseph Conrad), เฮช จี เวลส์ (H.G. Wells), ถึงแม้ว่าเครนจะเป็นที่นิยมทั้งในอเมริกาและยุโรปก็ตาม แต่เขากลับเป็นที่นิยมในยุโรปมากกว่า เพราะว่ามีนักวิจารณ์อเมริกันหลายคนโจมตีผลงานชิ้นนี้ในสิ่งที่เกี่ยวกับกิจกรรมและอีกหลายคนก็โจมตีแนวการเขียนที่แหวกตลาด ในปี ค.ศ. 1896 ในระหว่างการเดินทางโดยเรือเพื่อไปทำข่าวการจลาจลในประเทศคิวบาได้เกิดอุบัติเหตุเรือแตกทำให้ สตีเฟน เครนได้รับประสบการณ์ถึงความทุกข์ทรมานและจากประสบการณ์นี้เอง สตีเฟน เครน ได้ใช้เป็นข้อมูลในการเขียนเรื่องสั้นชื่อ "The Open Boat" ต่อมาเขาก็ได้เดินทางไปทำข่าวสงครามตุรกี (Turkish War) ในประเทศกรีซ และเดินทางต่อไปยังประเทศอังกฤษ ที่อังกฤษนี้เองเครนได้พบว่าผลงานเรื่อง The Red Badge of Courage เป็นที่นิยมมากและกลายเป็นหนังสือขายดีติดอันดับ เมื่อสตีเฟน เครน กลับอเมริกาเขาก็ได้ถูกส่งตัวไปยังคิวบาอีกครั้ง เพื่อทำข่าวสงครามสเปน-อเมริกา (Spanish-American War)

เมื่อสตีเฟน เครน เดินทางกลับอเมริกาจากยุโรป เครนได้แต่งงานกับหญิงคนหนึ่งซึ่ง เขาได้ช่วยเหลือนอกจากอาชีพที่น้ำรัง เกียจ (rescued from the depths) ผลจากการแต่งงานกับหญิงผู้นี้ทำให้เขาถูกตัดขาดจากสังคม (ostracized) และในช่วงนี้เองมีข่าวลือว่าเครนเป็นโรคพิษสุราเรื้อรังและติดยาเสพติด แต่จริง ๆ แล้วข่าวลือนั้นไม่เป็นความจริง แต่อย่างไรก็ดี สุขภาพของเครนในช่วงนี้ทรุดโทรมเนื่องจากการดำเนินชีวิตอย่างยากลำบากและการอาศัยอยู่ในแหล่งเสื่อมโทรมเป็นเวลานาน เครนจึงเดินทางไปอังกฤษ โจเซฟ คอนราด (Joseph Conrad) ได้เป็นครูดูแลเขาในระหว่างที่เขาป่วยอยู่ในอังกฤษ ต่อมาสตีเฟน เครน ได้เดินทางไปรักษาตัวโรคที่เยอรมันและเสียชีวิตในที่ลึกลับวัยโรคนี้นี้ปี ค.ศ. 1900 ในขณะที่พำนักรักษาตัวอยู่ที่สถานพักฟื้นแบล็ค ฟอว์ เรสต์ (Black Forest health resort) ในประเทศเยอรมัน ด้วยอายุเพียง 29 ปี

สตีเฟน เครน ในฐานะนักเขียนในแนวสัจนิยม

แม้ว่าสตีเฟน เครน จะได้ผลิตงานออกมาในเนื้อหาต่าง ๆ กัน แต่ผู้อ่านส่วนใหญ่ โดยเฉพาะผู้อ่านสงครามมาแล้วมักจะนิยมชมชอบ เครนในฐานะนักเขียนเรื่องเกี่ยวกับสงคราม มากกว่า เป็นที่น่าประหลาดใจมากเมื่อเครนเขียน The Red Badge of Courage ในปี ค.ศ. 1893 ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับสงคราม ตัวเอกคือ เฮนรี เฟรมมิง (Henry Fleming) เข้าร่วมในสงครามกลางเมือง เนื่องจากเขาเป็นทหารรบครั้งแรกของชีวิต ทำให้เฮนรีรู้สึกตื่นเต้น ในการรบครั้งนี้ เฮนรีเกิดความกลัวและวิ่งหนีไปทำให้เขาารู้สึกอับอาย และทำให้เขาเริ่มเอาชนะความกลัวที่มีอยู่ในใจของเขา สุดท้ายเฮนรีก็กลายเป็นทหารที่กล้าและรบอย่างสามารถ ในขณะที่อ่านเรื่องนี้ผู้อ่านจะมีความรู้สึกเหมือนกับว่าผู้แต่งได้ประสบกับภาวะของสงครามมาจริง ๆ แต่ความเป็นจริงแล้วมิได้เป็นเช่นนั้นเพราะเครนเขียนเรื่องนี้ขึ้นจากจินตนาการ ซึ่งจินตนาการของเครนนับได้ว่าใกล้เคียงกับความเป็นจริงมาก แสดงให้เห็นว่า สตีเฟน เครน เป็นนักเขียนที่มีความสามารถทางคำณวจนการ เป็นเลิศ ด้วยเหตุนี้ สตีเฟน เครนจึงได้รับการยกย่องในฐานะที่มีความสามารถเฉพาะตัว

เมื่อสตีเฟน เครน เสนอนวนิยายเรื่อง Maggie, a Girl of the Streets ในปี ค.ศ. 1893 ซึ่งเกี่ยวกับชีวิตของ เด็กสาวชื่อแมกกี จอห์นสัน (Maggie Johnson) ซึ่งมีชีวิตอยู่ในแหล่ง เสื่อมโทรมของนครนิวยอร์กและนิวยอร์กซิตี โดยมีพ่อติดสุราจนมดและแม่ที่หยามคายและใจร้าย แมกกีทำงานในโรงงาน (collar-factory) ซึ่งมีสภาพไม่ดี ด้วยค่าจ้างที่ถูกลง สตีเฟน เครน เป็นนักเขียนอเมริกันคนแรกที่เริ่มบรรยายสภาพโรงงานที่แย่มากมายและต่อมาชิโอะคอร์ ไคร์เซอร์ ก็ได้บรรยายสภาพโรงงานเช่นนี้อีกในผลงานที่ชื่อ Sister Carrie (ตีพิมพ์ในปี ค.ศ. 1900) แมกกีมีพี่ชายและน้องชาย ซึ่งด้วยสภาพแวดล้อมทำให้ทั้งคู่มีนิสัยหยามคายและก้าวร้าว เมื่อแมกกีถูกคนรักคือพีท (Pete) หลอกหลวงและทิ้งเธอไปในที่สุด เธอก็ได้กลับไปหาแม่แต่ก็ถูกไล่ออกมา เธอจึงต้องไปเป็นหญิงขายตัวเพื่อยังชีพ ในที่สุดเธอก็ตัดสินใจหาชีวิตด้วยการกระโดดน้ำตาย แม้ว่าเมื่อใดก็ตามที่เอ่ยถึงนวนิยายเรื่องนี้ คนส่วนใหญ่ก็จะคิดถึง เรื่องที่เกี่ยวกับโสเภณี แต่ถ้าพิจารณาให้ลึก ๆ แล้วจะเห็นได้ว่าผู้เขียน

คือสตีเฟน เกรน ได้สอศแทรกความรู้สึกทางก้านศีลธรรมลงไปด้วย ก็จะทำให้ว่าแมกกีเอง
 จำเป็นต้อง เป็นโสภณเพื่อการยังชีพเล็กภายในใจของเธอ นั้น เธอรู้สึกนึกตลอดเวลา กล่าว
 กันว่า ผลงานชิ้นนี้มีลักษณะเป็นนวนิยายในแนวสัจนิยมก็ด้วยสิ่งต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. ฉากของ เรื่องซึ่ง เป็นแหล่ง เลื่อมไทม์ในเมืองใหญ่ ในพื้นที่คือนิวยอร์ก และ
 นิวเจอร์ซีย์

2. ภาษาและคำพูดที่ใช้ไม่ว่าจะเป็นสแลง ภาษาคำ ๆ หรือภาษาที่มีสำเนียง
 พื้นเพเดิม เป็นลักษณะของภาษาที่ใช้กันในสภาพเช่นนั้นจริง ๆ

ด้วยเหตุเหล่านี้ทำให้สตีเฟน เกรน ได้รับความยกย่องว่าเป็นนักเขียนที่น่าแนวทางการ
 การเขียนในแนวชีวิตจริงอันเข้มข้นให้แก่ นักเขียนอเมริกันคนอื่น ๆ เช่น แฮมลิน การ์แลนด์,
 แฟรงก์ นอร์ริส, ซีโอกอร์ ไกรเซอร์, เอ็ดวิน อารลิงตัน โรบินสัน เป็นต้น แม้ว่าสตีเฟน
 เกรนจะเป็นนักเขียนอเมริกันคนแรกที่เริ่มเขียนในแนวนี้โดยมีนักเขียนอื่น ๆ ดังกล่าวข้างต้น
 เขียนในแนวเดียวกันกับสตีเฟน เกรน ก็ตาม แต่อาจกล่าวได้ว่านักเขียนเหล่านี้รวมทั้ง
 สตีเฟน เกรน ไม่ประสบความสำเร็จ ในขณะที่ซีโอกอร์ ไกรเซอร์ ซึ่งเป็นนักเขียนรุ่นต่อมา
 ซึ่งเขียนในแนวเดียวกันนี้กลับประสบความสำเร็จ

ผลงานของสตีเฟน เกรน

Maggie, a Girl of the Streets (1893)

The Red Badge of Courage (1895)

The Little Regiment (1896)

"The Open Boat and Other Tales of Adventure" (1898)

"The Blue Hotel" (1898)

นอกจากนี้ยังมีผลงานทางก้านร้อยกรอง เช่น

The Black Rider and Other Lines (1895)

War Is Kind (1899)

THE BLUE HOTEL

(1898)

ในขณะที่นวนิยายเรื่อง Maggie (1896) ได้รับการยกย่องว่าเป็นนวนิยายที่ดีที่สุดของสตีเฟน เกรน "The Open Boat" กับ "The Blue Hotel" ก็ได้รับการยกย่องว่าเป็นเรื่องสั้นที่ดีที่สุด ทั้ง "The Open Boat" และ "The Blue Hotel" ก็แสดงให้เห็นถึงแนวความคิดเกี่ยวกับชะตากรรมของมนุษย์ (fate) ในแนวธรรมชาตินิยม

เนื้อเรื่องย่อ โรงแรมพาเลซ (Palace Hotel) ซึ่งตั้งอยู่ที่เมืองเล็ก ๆ ชื่อ ฟอรัท รอมเพอร์ (Fort Romper) ในรัฐเนบราสกา (Nebraska) โดยมีเจ้าของชื่อ แพท สกัลลี (Pat Scully) สกัลลีมีลูกชายชื่อ จอห์นนี่ (Johnnie) วันหนึ่งสกัลลีได้ลูกค้า 3 คนมาพักที่โรงแรมคือชาวตะวันออก (Easterner)¹ ชาวสวีด (Swede) และโคบาล (Cowboy) ขณะที่อยู่ในโรงแรมชาวสวีดมีความรู้สึกตลอดเวลากว่าตัวเขาจะต้องถูกฆ่าตายในโรงแรมซึ่งสร้างความโกรธแค้นให้แก่จอห์นนี่มาก จากการพยายามปลอบใจของสกัลลีทำให้ชาวสวีดรู้สึกดีขึ้น ต่อมาทั้งหมดคือ จอห์นนี่ ชาวสวีด ชาวตะวันออก และโคบาล ยกเว้นสกัลลีได้เล่นไพ่กัน ในระหว่างที่เล่นไพ่นั้นชาวสวีดได้ตะโกนว่าจอห์นนี่เล่นโกง ทำให้จอห์นนี่โกรธมากและได้เกิดการต่อสู้กันขึ้น แม่สกัลลีและชาวตะวันออกพยายามสงบเหตุการณ์แต่ก็ไม่สำเร็จ ในที่สุดสกัลลีจึงตกลงให้ทั้งคู่สู้กันนอกโรงแรมท่ามกลางความหนาวเย็น ผลจากการต่อสู้จอห์นนี่แพ้และชาวสวีดก็ย้ายออกจากโรงแรมพาเลซไปพักที่โรงแรมอื่น

ที่โรงแรมใหม่ชาวสวีดด้วยความลำพองใจจากการชนะจอห์นนี่ทำให้เขาคุยโอ้อวดจนเป็นที่ไม่พอใจของลูกค้าอื่น ๆ ที่อยู่ในโรงแรมซึ่งมี 4 คน คือ 2 คนเป็นนักธุรกิจในเมืองนี้ อีกคนเป็นอัยการ เมือง (district attorney) และอีกคนเป็นนักการพนันอาชีพ ชาวสวีดพยายามบังคับให้คนเหล่านี้ดื่มเหล้ากับคนด้วยแต่คนเหล่านี้ปฏิเสธ ในที่สุดด้วยโทสะนักการพนัน

¹ที่เรียกว่าชาวตะวันออก เพราะว่าชายผู้นี้มาจากทางภาคตะวันออกของประเทศสหรัฐอเมริกา

ก็ได้ฆ่าชาวสวิสตาย แลก็เป็นนักการพนันถูกจับและถูกตัดสินให้จำคุกเป็นเวลา 3 ปี

วิจารณ์

1. การแสดงให้เห็นถึงอำนาจของชะตากรรม (power of chance) หมายความว่าชะตาชีวิตของมนุษย์ก็มีอำนาจมากในการที่จะตัดสินระหว่าง 2 สิ่งเสมอ ไม่ว่าจะเป็นถูก หรือผิด รวงวัด หรือการลงโทษ ชีวิต หรือความตาย เพราะเวลาเพียงอีกใจเดียวอาจก่อให้เกิดอะไรก็ได้ ดังเช่น เมื่อผู้อ่านได้พบกับชาวสวิสตั้งแต่แรกเริ่มผู้อ่านจะมีความรู้สึกว่าจะมีสิ่งที่ไม่ดีเกิดขึ้นกับเขาเป็นแน่แท้โดยเฉพาเมื่อชาวสวิสพูดว่า เขาคิดว่ามีคนถูกฆ่าตายในโรงแรมนี้และเขาก็จะถูกฆ่าด้วยโดยเฉพาด้วยฝีมือของคนที่เขาพักอยู่ด้วยคือชาวตะวันออก โคมาด และจอห์นนี่ ซึ่งสร้างความงุนงงให้กับชาวตะวันออกและโคมาดในขณะที่จอห์นนี่รู้สึกโกรธมาก

Finally, during a lull caused by a new deal, the Swede suddenly addressed Johnnie : I suppose there have been a good many men killed in this room. The jaws of the others dropped and they look at him . . .

A door opened, and Scully himself entered. He paused in surprise as he noted the tragic attitude of the Swede. Then he said, 'What's the matter here?'

The Swede answered him swiftly and eagerly : 'These men are going to kill me.' (p. 1258)

ในขณะที่เหตุการณ์ดำเนินมาถึงนี้ ผู้อ่านจะได้ความรู้สึกว่าคงจะมีเหตุการณ์ที่ไม่
ก็เกิดขึ้น แต่เหตุการณ์ทั้งหมดก็มีใจลงกับความตายที่ผู้อ่านคาดการณ์ จนกระทั่งเมื่อ
ชาวสวิสย้ายไปพักที่ใหม่ชั่วคราวเพียงไม่นานชาวสวิสก็ถูกฆ่าตายซึ่งทำให้ผู้อ่านรู้สึกว่าชาวสวิส
น่าจะถูกฆ่าตั้งแต่โรงแรมแรกแล้ว เพราะเหตุการณ์จึงเครียดกว่าที่โรงแรมใหม่ เพราะฉะนั้น
จึงเป็นไปไคที่ผู้เขียนคือสตีเฟน แครน ต้องการจะแสดงให้เห็นว่าโอกาสหรือชะตาชีวิตนั้นอาจ
จะทำให้มนุษย์เรามีชีวิตอยู่หรือประสบกับความตายได้เท่า ๆ กัน

2. สำหรับวิธีการเล่าเรื่องนั้น สตีเฟน แครน ใช้วิธีการเล่าในลักษณะของบุรุษที่ 3
คือผู้เขียนเอง เป็นคนเล่า เหตุการณ์และตัวละครเอง เพราะฉะนั้นผู้อ่านจะรู้จักตัวละครทุกตัว
เท่า ๆ กัน เรียกวิธีการเล่าเรื่องเช่นนี้ว่า "omniscient point of view" หรือ "all-
knowing point of view" ซึ่งถ้าเปรียบเทียบกับวิธีการเล่าเรื่องในเรื่อง "The Real
Thing" ของเฮนรี เจมส์ ซึ่งใช้วิธีให้ตัวละครในเรื่องเป็นผู้เล่าแล้ว ผู้อ่านจะรู้สึกว่า
ผู้อ่านจะมีส่วนร่วมในเหตุการณ์มากกว่าในเรื่อง "The Blue Hotel" ซึ่งผู้อ่านจะมีความ
รู้สึกว่า เป็นเพียงผู้เห็นเหตุการณ์เท่านั้น ดังเช่น เมื่อสก็ลลีได้นำแขกทั้งสามเข้ามาพักใน
โรงแรมผู้เขียนก็ได้บรรยายแขกผู้มาพักไว้ดังนี้

"One morning, when a snow-crusted engine dragged its long
string of freight cars and its one passenger coach to the station,
Scully performed the marvel of catching three men. One was a shaky
and quick-eyed Swede, with a great shining cheap valise; one was a
tall bronzed cowboy, who was on his way to a ranch near the Dakota
line; one was a little silent man from the East, who didn't look
it, and didn't announce it . . ." (pp. 1256 - 1257)

3. เมื่อพิจารณา "ความตาย (death)" ของชาวสวิสแล้วจะเห็นว่าทั้ง 5 คน
คือ ชาวตะวันออก โคมาล สก็ลลี จอห์นนี่ และนักการพนันมีส่วนร่วมและต้องรับผิดชอบ

ทั้งสิ้น แม่แต่ตัวชาวสวิสเองก็มีส่วนในชะตากรรมของตนเองเช่นกัน เริ่มตั้งแต่เมื่อชาวสวิสเริ่มมีความรู้สึกว่าคุณจะคงถูกฆ่าตายก็ เหมือนกับเขา เป็นผู้เริ่มค้นคว้าความหมายมาสู่ตนเอง แต่ความหมายของชาวสวิสจะไม่เพิ่มขึ้นถ้าคนอื่น ๆ ทั้ง 5 คน ไม่มาช่วยทำให้เป็นความจริงขึ้นมา โดยที่ทั้งสก็อตส์ โคมาล และชาวตะวันตกมีความรู้สึกของการจะให้จอห์นนี่เป็นผู้ชนะในการต่อสู้ระหว่างจอห์นนี่กับชาวสวิส ทั้ง ๆ ที่ชาวตะวันตกทราบความจริงว่าจริง ๆ แล้วจอห์นนี่โกงจริง ๆ ในการเล่นไพ่ นั่น แต่เขาก็มีเหตุอะไรซึ่งแสดงว่าเขาเองก็พอใจที่จะให้มีการต่อสู้

"'You're a fool!' cried the Easterner, viciously. 'You're a bigger jackass than the Swede by a million majority. Now let me tell you one thing. Let me tell you something. Listen! Johnie was cheating.'" (p. 1269)

สำหรับการมีส่วนของโคมาลในความตายของชาวสวิสนั้น แรกเริ่มเราจะเห็นว่าโคมาลมักจะค่อนข้างเงิบและพยายามที่จะหลีกเลี่ยงการมีส่วนในการต่อสู้ แต่โดยใจจริงแล้วเขาต้องการให้จอห์นนี่และชาวสวิสต่อสู้กันถึงที่ เขาได้แสดงออกโดยการตะโกนให้จอห์นนี่จัดการชาวสวิสให้ได้

"'Kill him, Johnnie! Kill him! Kill him! kill him!'"

The cowboy's face was contorted like one of those agony masks in ^{the} museums." (p. 1265)

สก็อตส์นั้นแรกเริ่มเขาพยายามที่จะมีให้มีเหตุการณ์ที่ร้ายแรง เกิดขึ้น ซึ่งก็ดูเหมือนว่าเขาจะทำหน้าที่ได้อย่างดี เริ่มตั้งแต่เมื่อชาวสวิสคิดว่าเขาจะถูกฆ่าตาย สก็อตส์ก็สามารถทำให้ชาวสวิสรู้สึกดีขึ้นได้บ้าง เพราะฉะนั้นตลอดเวลาที่อ่านจะรู้สึกว่าสก็อตส์จะเป็นตัวที่คอยแก้ปัญหากัน ๆ ไปได้ และเมื่อชาวสวิสพบว่าจอห์นนี่โกงในการ เล่นไพ่จึงเกิดการจะต่อสู้กันขึ้น ผู้อ่านจึงคาดว่าสก็อตส์คงจะระงับเหตุการณ์ลงได้ด้วยก็เช่นเคย แต่เมื่อสก็อตส์กลับเปลี่ยนใจ

ให้คนทั้ง 2 คอสูกันจึงทำให้ผู้อ่านรู้สึกฉีกคาก สกัลลีจึงมีส่วนในการตายของชาวสวิสด้วย

"A change had come over the Celtic visage of the old man. He now seemed all eagerness; his eyes glowed.

'We'll let fight, "he answer, stalwartly. 'I can't put up with it any longer. I've stood this damned Swede till I'm sick. We'll let them fight.'" (p. 1264)

สำหรับนักการพนันนั้นการมีส่วนร่วมในความตายของชาวสวิสนั้นก็คือการ เป็นผู้ลงมือฆ่าด้วยตนเอง เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบเหตุการณ์ที่ทำให้นักการพนันต้องฆ่าชาวสวิสกับ เหตุการณ์ที่ชาวสวิสมีเรื่องกับจอห์นนี่ เหตุการณ์แรกดูจะรุนแรงมากกว่าเหตุการณ์หลัง และไม่มา เป็นสาเหตุที่ทำให้ถึงกับฆ่ากันตายแน่นอนว่าผู้อ่านจะรู้สึกว่าชาวสวิสน่าจะถูกฆ่า ทั้งเคมีเรื่องกับจอห์นนี่แล้ว สตีเฟน แครน โก้เปรียบเทียบตัวละครในการก่อกบฏไว้ดังนี้ โดยสตีเฟน แครน เปรียบตัวละครทั้ง 5 คือ สกัลลี จอห์นนี่ ชาวตะวันออก และโคบาล เท่ากับ "คำนาม (noun)" ซึ่งหมายความว่าตัวละครเหล่านี้เป็นตัวละครสำคัญของเหตุการณ์ ในขณะที่สตีเฟน แครน เปรียบเทียบนักการพนันเท่ากับ "คำขยายกริยา (adverb)" ซึ่งหมายความว่านักการพนันเป็นแค่เพียงตัวประกอบเท่านั้นเอง แต่เขาก็มีส่วนร่วมในการขยายความ นิให้ใหญ่ขึ้น เพราะเมื่อพิจารณาถึงหน้าที่หนึ่งของ "คำขยาย" คือการขยายกริยา ให้มีความหมายมากขึ้น เพราะฉะนั้นนักการพนันจึง เท่ากับมีส่วนร่วมช่วยสกัลลี จอห์นนี่ ชาวตะวันออกและโคบาลโดยการ เป็นผู้ฆ่าชาวสวิสเสียเอง

"This poor gambler isn't even a noun. He is a kind of an adverb. " (p. 1269)

ด้วยเหตุนี้เองจึงกล่าวได้ว่าตัวละครทั้ง 5 มีส่วนร่วมในการตายของชาวสวิส ทั้งสตีเฟน แครน โก้กล่าวไว้ในตอนหนึ่งของ "The Blue Hotel"

"'Fun or not,' said the Easterner, Johnie was cheating. I saw him. I know it. I saw him. And I refused to stand up and be a man. I let the Swede fight it out alone. And you - you (the cowboy) were simply puffing around the place and wanting to fight. And them old Scully hi-nself! We are all in it ... We, five of us, have collaborated in the murder of this Swede."
(p. 1269)

4. การใช้เทคนิคที่เรียกว่า "irony" ซึ่งที่ไ้กล่าวมาแล้วว่า เมื่อเปรียบเทียบความผิดของตัวละครทั้ง 5 คือ สกัลลี จอห์นนี่ ชาวตะวันตก โคบาล และนักการพนันแล้ว นักการพนันเป็นผู้ที่มีความผิดน้อยที่สุด เพราะเขาเป็นแค่เพียงตัวเสริมของตัวละครอื่น ๆ เท่านั้น แต่นักการพนันกลับต้องเป็นผู้ลงมือฆ่าชาวสวิสและรับการลงโทษแต่ผู้เดียว

ในแง่ของการลงโทษนั้น เมื่อพิจารณาว่านักการพนันเป็นผู้รับการลงโทษแต่ผู้เดียวนั้น การลงโทษในที่นี้หมายถึงกฎหมายซึ่งสังคมเป็นผู้ตราขึ้น โดยนักการพนันต้องถูกจำคุกเป็นเวลา 3 ปี สำหรับสกัลลี จอห์นนี่ ชาวตะวันตกและโคบาล เมื่อมองผิวเผินคนเหล่านี้เสมือนหนึ่งมิได้ถูกลงโทษเลย แต่ตามความเป็นจริงแล้วคนเหล่านี้ก็ถูกลงโทษเช่นเดียวกัน โดยเป็นการลงโทษทางก้านจิตใจ เพราะคนเหล่านี้ทราบตลอดเวลาวาตนเองมีส่วนในการตายของชาวสวิสครั้งนี้เท่า ๆ กัน จิตใจของคนเหล่านี้จึงไม่มีความสุขและต้องกลายเป็นบาปในใจของคนเหล่านี้ตลอดไป

5. การใช้สัญลักษณ์ (symbolism) สัญลักษณ์มี 2 แบบคือ natural symbol กับ literary symbol

ก. Natural Symbol คือการเอาสิ่งของที่มีความหมายเป็นที่รู้จักกันอยู่แล้วเป็นสัญลักษณ์แทนอะไรสักอย่าง เช่น ... สีขาวหมายถึงสี (ความ) บริสุทธิ์ สีดำหมายถึงสี (ความ) ทุกข์ ...

ข. Literary Symbol เป็นการเอาสิ่งของสิ่งหนึ่งมาเป็นสัญลักษณ์ที่ใช้เฉพาะในเรื่อง ... นั้น ๆ สัญลักษณ์ที่นำมาใช้ทำให้ผู้อ่านสามารถตีความไปได้หลายอย่าง โดยต้องอาศัยการพิจารณาจากสิ่งอื่นที่อยู่ในเรื่องนั้นประกอบกันด้วย เช่น ความคิดของตัวละคร การกระทำของตัวละคร จะช่วยทำให้ผู้อ่านสามารถตีความหมายของสัญลักษณ์ที่ใช้อยู่ในเรื่องนั้นได้ เช่น การใช้ "The Kite" เป็นสัญลักษณ์แทนความหมายหลาย ๆ อย่าง ผู้อ่านบางคนอาจจะตีความว่า เป็นการแสวงหาอิสรภาพของ Herbert Sunbury ก็ได้ ในขณะที่บางคนอาจจะตีความหมายเป็นชีวิตของ เซอร์ เบิร์ทที่อยู่ภายใต้บังคับการของแม่ก็ได้ เหมือนว่าที่ ไม่สามารถลอยอยู่ในท้องฟ้าได้โดยไม่มีใครคอยชักป่านให้!

ในเรื่อง "The Blue Hotel" ผู้อ่านจะสังเกตเห็นได้ว่า สตีเฟน เกรน ได้ใช้สัญลักษณ์ในหลาย ๆ ครั้ง ดังเช่น

ก. โรงแรมพาสเทลฟ้า (light blue) โดยทั่วไปแล้วคำว่า "blue" จะหมายถึงสีน้ำเงิน แต่ในขณะเดียวกัน "blue" อาจจะหมายถึง "sad (เศร้า)" หรือ "depressed (หดหู่)" ได้ การที่โรงแรมพาสเทลฟ้าจึงเสมือนกับเป็นสัญลักษณ์ว่าภายในโรงแรมนี้จะมีแต่ความเศร้าและหดหู่ใจ ซึ่งก็เป็นไปตามที่คาดคิด เพราะเมื่อชาวสวีด ชาว ตะวันออก และโคบาล เข้ามาพักที่โรงแรมนี้ ก็มีแต่เหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความวุ่นวายตลอดเวลา และแม้แต่ตัวสก็ลลี เองก็มีความเศร้าแฝงอยู่ เพราะการตายของลูกสาวที่เขารักมากชื่อแครี (Carrie) โดยที่สก็ลลีเป็นผู้เล้าให้ชาวสวีดฟังพร้อมกับให้ชาวสวีดรูปของแครี

"... said Scully, teaderly, 'that's the picter of my little girl that died. Her name was Carrie. She had the purtiest hair you ever saw! I was that fond of her, she - " (p. 1260)

ชูทิพย์ นาถ, งานประพันธ์ประเภทเรื่องสั้นของอังกฤษและอเมริกัน, (กรุงเทพฯ, 2524), หน้า 66.

ข. เหตุการณ์ของเรื่องนี้เกิดขึ้นในเมืองเล็ก ๆ ของรัฐเนบราสกาซึ่งยังอยู่ห่างไกลความเจริญทั้งหลายและที่สำคัญที่สุดคือเหตุการณ์เกิดในฤดูหนาวซึ่งมีหิมะตกหนัก

"As the men trooped heavily back into the front room, the two little windows presented views of a turmoiling sea of snow . . ." (p. 1257)

คามปกติ "หิมะ" มักจะเป็นสัญลักษณ์ของความเศร้า ความตาย ซึ่งในเรื่องนี้ก็มีความตายเกิดขึ้นจริง ๆ ไม่ว่าจะเป็นการตายของชาวสวิสหรือการตายทั้งเป็น (บาบที่ตกอยู่ในใจ) ของสก็ดลี จอห์นนี่ ชาวตะวันออกและโคมบาล

สัญลักษณ์ของความตายได้เด่นชัดมากเมื่อ สตีเฟน เครอน บรรยายโรงแรมใหม่ที่ชาวสวิสจะเข้าไปพัก โดยที่หน้าโรงแรมคิกไฟสีแดง เมื่อหิมะกระทบกับแสงไฟสีแดงจึงทำให้เหมือนกับโลหิต จึงเท่ากับเป็นการบอกล่วงหน้าถึงความตายของชาวสวิสที่กำลังคืบคลานเข้ามา

"In front of it an indomitable red light was burning, and the snowflakes were made blood-color as they flew through the circumscribed territory of the lamp's shining . . ." (p. 1267)

I

The Palace Hotel at Fort Romper was painted a light blue, a shade that is on the legs of a kind of heron, causing the bird to declare its position against any background. The Palace Hotel, then, was always **screaming** and howling in a way that made the dazzling winter landscape of Nebraska seem only a gray swampish hush. It stood alone on the prairie, **and** when the snow was falling the town two hundred yards away was not visible. But when the traveler alighted at the **railway** station he was obliged to pass the Palace Hotel before he could come upon the company of low clapboard houses which composed Fort Romper, and it was not to be thought that any traveler could pass the Palace **Hotel** without looking at it. Pat **Scully**, the proprietor, had proved himself a master of strategy when he chose his paints. It is true that on clear days, when the great transcontinental expresses, long lines of swaying Pullmans, swept through Fort Romper, passengers were overcome at the sight, and the cult that knows the brown-reds **and** the subdivisions of the dark greens of the East expressed **shame**, pity, horror, in a laugh. But to the citizens of this prairie town **and** to the people who would naturally stop there, Pat Scully had performed a feat. **With** this opulence and splendor, these creeds, classes, egotisms, that streamed through Romper on the rails day after day, they had no color in common.